

La venjança de Caterina

Lourdes Boïgues

Edicions del Bullent

Rio de Janeiro, Brasil, octubre de 20...

Estimat Dukhan,

El teu somni s'ha fet realitat! Visc en una bonica mansió custodiada pel meu guardaespalles particular, Víctor Druss. Tres criades endrecen l'habitatge i s'esforcen a satisfer els nostres desigs. Podries demanar res més? Sí, que estiguera en un lloc segur. Doncs també pots estar tranquil: la casa està situada en una zona residencial de Rio de Janeiro, una ciutat on dotze milions de persones avalen el meu total anonimat.

Vam arribar ací en un avió que Víctor va llogar per a nosaltres exclusivament. Des de València estant sols vam fer una escala nocturna a Madeira, on vam contemplar junts com la lluna plena es banyava a l'oceà Atlàntic amb reflexos de plata. Ell va regalar-me un anell amb un robí. Va ser una nit preciosa, plena de promeses i carícies.

A l'aeroport de Rio de Janeiro ens esperava un home amb un vestit gris, camisa de seda i barret de

palla. Després de xarrar amb Víctor en l'idioma que es parla ací (i que ara estic estudiant), ens va lliurar una clau i va oferir-nos el seu propi taxi. A continuació vam arribar a la Mansão da Pérolas, una casa blanca com una coloma, voltada de dues hectàrees de gespa i altes palmeres que guarden la piscina circular.

Isabella, Rosalia i Paula ens esperaven. Són tres joves de la nostra raça que ja ens tenien preparada la cambra i un apetitós refrigeri. Jo vaig prendre el líquid roig i després em vaig tombar a l'immens llit de caoba, on vaig descansar com una beneïta. En canvi, Víctor va continuar remenant per la casa i parlant per telèfon en diferents idiomes fins a la matinada.

I ja ens tens instal·lats en la Mansió de les Perles. Portem una vida molt plàcida, dedicats l'un a l'altre, no rebem invitats ni ens relacionem amb els veïns. Passem les nits nadant en la piscina, contemplant les estrelles i xarrant. És com si la resta del món no existira, sols Víctor i jo. Tanmateix les primeres nits sí que vam fer turisme. Una visita obligatòria fou el Pa de Sucre, eixa muntanya rodona que deus haver vist en milers de postals i fotografies. A 1.400 metres d'altura, Víctor va anar assenyalant-me totes les meravelles de la ciutat que visitariem les properes nits. A pesar que vaig advertir-lo del meu desinterès, ell va llogar un guia que ens va passejar per les millors platges, museus i palaus de Rio.

Tu ja saps què pense del turisme convencional, jo preferisc barrejar-me amb els nadius, integrar-me

en el paisatge i descobrir jo mateixa els racons més bonics, com a València. Vaig proposar a Víctor fer un tomb per una de les faveles de Rio, però ell va negar-s'hi per considerar-ho molt perillós.

Recentment, les criades m'han contat l'origen del nom d'aquesta mansió. El noble portuguès que l'habitava va enamorar-se d'Isadora, una bella dama casada, que no accedia als desigs del noble milionari. Aquest va pagar uns sicaris perquè assassinaren el marit de la dama, però abans va encarregar-se de prendre la fortuna al pobre desgraciat. Quan va morir el marit, Isadora va veure's en la pobresa més extrema i, finalment, va acceptar casar-se amb el portuguès; no obstant això, mai no li va prodigar cap mostra d'afecte. Aleshores, el noble, desesperat, va comprar un magnífic collar de perles australianes i li'l va col·locar al coll. La joia era majestuosa, però Isadora no va fer-ne ni cas. El portuguès, en una atac de bogeria, va prémer-li el coll fins a estrangular-la. Llavors el collar es trencà i les perles s'escamparen arreu de la casa. El noble va passar la resta de la seua vida errant per la mansió, comptant una i altra vegada les perles que arreplegava i tornava a escampar pel sòl.

És una història terrible que ens fa veure que la felicitat absoluta no existeix. Hem d'estar contents si n'abastem un tros diminut...

*Una abraçada,
Caterina Cremec*

I

«... però jo no em conforme amb aquest tros d' minut de felicitat», va pensar Caterina mentre doblegava la carta i la posava dins el sobre. Tenia moltes raons per a estar inquieta. En primer lloc, hi havia la qüestió dels diners: Caterina es preguntava d'on en sortien tants per a pagar avions particulars, mansions, regals... Estava ficat Víctor en algun negoci brut? Quant al líquid vermell, ni s'atrevia a preguntar d'on provenia, temia una resposta molt desagradable i procurava beure'n tan sols la dosi necessària. Però sobretot hi havia el tema de la cerca de Roman, que semblava totalment paralizada. Ella havia escrit al iaio demanant-li una sèrie de dades i n'esperava la resposta. En canvi, Víctor no feia res respecte al cas. I aquesta passivitat la martiritzava, perquè Caterina no havia vingut a Rio de lluna de mel, sinó a investigar i buscar el monstre que havia posat fi a la vida dels seus pares.

Va eixir del despatx, deixant de banda els llibres d'aprenentatge del portuguès, i va adreçar-se a la terrassa. Un cor de veus femenines arribava des de l'exterior. Ja temia

l'escena, però la realitat va superar les seues expectatives. Rosalia col·locava el barnús a Víctor, Paula li treia amorosament les sabatilles i Isabella omplia les copes sense deixar de riure. Les tres tenien la pell bruna i els ulls preciosos, les tres posseïen unes corbes d'escàndol, les tres ho sabien i se n'aprofitaven. Maleïdes harpies! Quan van veure-la arribar, s'afanyaren a fugir entre colzades i rialletes estúpides.

—Lamente molt haver-vos espatllat la festa —va dir Caterina.

—Uffff... Ja saps que no era cap festa, Caterina —va contestar ell acostant-se-li amb els braços oberts.

—I, doncs, què era si no? —el rebutjà ella—. Un joc? Doncs no té cap gràcia.

Víctor va riure deixant a la vista una dentadura blanca i perfecta, on els ullals sobresortien temptadorament.

—Si tu vols, ara mateix despatxe les serventes i en contracte de noves —va dir—. Sols he de telefonar a l'agència. És així de senzill, a mi no m'importa.

Caterina va callar perquè no volia perjudicar les tres treballadores. Seria una injustícia. Així és que va fer un sospir llarguíssim i va desempallegar-se de la capa que la cobria. A sota no portava res i la blancor de la seua pell va il·luminar els ulls negres de Víctor. Lentament Caterina va acostar-se a la piscina i d'un salt va submergir-se en l'aigua tèbia. Li agradava nadar i tenia molt d'estil. N'havia après en un llac de les terres del Comte, la seua cosina Lara li havia donat les primeres lliçons quan era menuda. Aquell llac sempre estava glaçat, però tenia l'aigua cristal·lina. Dukhan la renyava per exposar-se inútilment a un refre-

dat, cosa que mai no va passar i ella se n'orgullia –al capdaval·l no era tan dèbil com els altres pensaven.

Caterina va bussejar una estona abans de sortir a la superfície i va veure que també Víctor s'havia tret el barnús. Ell no tenia tant d'estil, però aquell salt li posà la pell de gallina, semblava un caçador buscant una víctima. Víctor se li va acostar fins a col·locar-se-li a uns centímetres del cos i va engrapar-la per la cintura.

–Què tens, Caterina? –va mormolar-li a cau d'orella–. Per què estàs tan empenyada amb mi?

–No estic empenyada, sols una mica nerviosa. Crec que estem perdent el temps.

Víctor va buscar-li el coll a través de la cabellera mullada i, amb una suavitat exquisida, va enfonsar els ullals en la pal·lidesa de la carn. Caterina va sentir que el cap li rodava i que se li aflluixaven les cames.

–De veritat penses que estem perdent el temps? –va preguntar Víctor.

Caterina va desfer l'abraçada i va nadar veloç cap als esglaons de nacre.

–Mai t'he demanat que m'organitzares un viatge de plaer –va dir mentre s'asseia a la vora i s'espolsava l'aigua dels cabells rossos.

Ell va seguir-la surant amb placidesa, copsà la vora i sortí d'un salt, tan àgil com un felí. Va quedar-se palplantat davant d'ella i milers de gotetes li relliscaren cos avall. Estava esplèndid i Caterina va fer un esforç per no mirar-lo als ulls.

–Et vaig deixar clar que la meua prioritat era trobar l'assassí dels meus pares.

–I jo et vaig prometre que t’hi ajudaria...

–Però no m’estàs ajudant, Víctor, comence a pensar que m’has enganyat.

–Tapà’t i vine amb mi, Caterina. Vull mostrar-te una cosa.

Caterina va envoltar-se amb la capa i va seguir Víctor cap a l’interior de la mansió. Van entrar al despatx i ell va engegar el PC. Mentre es posava en marxa l’aparell, Víctor va obrir un calaix i va traure un full rebregat i brut. De seguida va lliurar-lo a Caterina perquè el llegira.

«Tu pots ser la portada de la revista *Belezza*. Si ets soltera i tens menys de vint-i-tres anys, no deixes passar aquesta oportunitat. Presenta’t al port el dia 14. El iot *Capitão do Mar* t’espera.»

–La favela Rocinha és plena d’aquests fulls, algú els va repartir fa unes nits –va informar-la Víctor–. Imagina’t l’enrenou que ha generat. A la favela hi ha gairebé 30.000 dones. L’índex de pobresa de la població és alarmant, a qualsevol joveneta li agradaria assolir fama i diners d’una manera ràpida. Ara llig la pantalla.

Caterina estava realment intrigada i va observar el dossier que mostrava la pantalla: «Roberto Magoa da Montanha, setanta anys, pell morena, cabells blancs i ulls grisos. 1,82 d’alçada. Ha estat casat quatre vegades i les quatre dones han mort en circumstàncies estranyes, per això la policia l’ha investigat, però mai no han trobat cap prova que l’inculpara directament. És multimilionari i ningú no coneix amb exactitud quins són els seus negocis. Viu a la zona d’Ipanema, en una mansió enorme tan fortificada com un castell medieval. Actualment la policia li

va al darrere per un assumpte de drogues. És un convidat assidu de les grans festes socials, tanmateix darrerament no hi apareix tant. Diuen les males llengües que ha agafat alguna malaltia tropical. Fa un parell de setmanes va llogar el iot *Capitão do Mar* a un empresari italià anomenat Corrado Gianucci, l'il·lustre propietari. Des d'aleshores ençà, el iot està amarrat al port i custodiat per deu gorilles armats fins a les dents.»

—I tot açò, té res a veure amb Roman? —va voler saber Caterina.

—Aquest paio ha viatjat arreu del món, des d'Alaska fins a Nova Zelanda. És molt supersticiós i una vegada el van enxampar en un ritual satànic. Fa uns anys va ser denunciat per rapte i agressió sexual a una menor, però va comprar el silenci de la família —va dir Víctor—. A més, he comprovat que la revista *Belezza* no sap res dels fylls que han aparegut a la favela Rocinha. És un estratagema que ha ideat Roberto. Amb quina finalitat? Res de bo, segur. A mi em recorda Roman.

—D'acord, podríem investigar-lo. I si ens plantàrem eixe dia al iot?

—M'hi plantaré jo. Tu m'esperaràs ací, a la mansió.

—D'això res. Què faries tu en un concurs de bel·leses? Serà una reunió de xiques, puc camuflar-me perfectament.

—T'he dit que no, Caterina! M'ensume alguna cosa lletja i no deixaré que et poses en perill.

Caterina sentia que la sang li bullia d'indignació. Sempre igual, quan deixaria d'anul·lar-la? Primer li posava el caramel a la boca i després pretenia llevar-li'l. Però, calma, havia de comportar-se amb serenitat si volia guanyar la batalla.

–Seré molt prudent, Víctor, t’ho promet. Dóna’m una oportunitat per a demostrar-te que no sóc una nena mimada...

–T’estime, Caterina, i no vull perdre’t.

–Evitaré posar-me en cap embolic i, si la festa s’embruta, eixiré del iot.

Víctor va apagar la pantalla i va alçar-se de la butaca de cuir. Tremolava d’enuig i dels ulls li eixien guspires, Caterina mai no l’havia vist així d’emprenyat.

–M’ho pensaré, encara queden dues nits –va dir Víctor sense comprometre’s.

Caterina tenia poc temps per a convèncer-lo, tanmateix estava disposada a aconseguir-ho. Va caminar lentament, com una gata mandrosa, cap a Víctor i va passar-li els braços pel coll. Després va besar-lo a l’estil humà, buscant-li la llengua a través dels ullals. A fora, s’oïen les rialles de les tres criades. «Quina colla, segurament ens espïen», va pensar ella.

–T’advertisc que les teues besades no serviran per reblanir-me.

–Em subestimes, Víctor, tinc molts recursos, seran dues nits llarguíssimes...